

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Καὶ ἀμέσως ἀκούονται θύραι ἀνοίγον-
κλειόμεναι, αἱ κλίμακες ἀνεβοκατα-
βαίνονται, τὰ παράθυρα ἀνοίγονται θορυ-
βωδῶς καὶ παρουσιάζονται ἐπ' αὐτῶν κύ-
ριοι μετὰ τῶν ὑπηρετῶν διὰ νὰ ἰδῶσι τὸ
παράδοξον θέαμα τῆς κυρίας Πορτάλ, ἧς
τινος τὰ καλὰ ἀποτελέσματα μόνος ὁ Νου-
μᾶς ἐδοκίμασεν. Ἀφ' οὗτου δὲ ἐγένετο
βουλευτής, ἡ οἰκία τῆς πλατείας τοῦ Ἰπ-
πικοῦ ἀνῆκεν εἰς αὐτόν, τῆς θείας αὐτοῦ
περιορισθείσης ἀπλῶς εἰς ἓν διαμέρισμα,
ὅπερ ἤθελε κατοικεῖ ἰσοδύως. Ὅσῳ δ'
ἀφικνοῦντο οἱ Παρισινοὶ συνεπαγόμενοι
μεθ' ἑαυτῶν τὴν χαρὰν καὶ τὸν γέλωτα,
τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὰς ὑποδοχάς, ἡ ἐρη-
μικὴ οἰκία αὐτῆς ἐπληροῦτο φαιδρότητος
καὶ χαρᾶς. Ἡ κυρία Πορτάλ ἡγάγα τὴν
ἀνεψιάν της Ροζαλίαν μεθ' ὅλην τὴν δια-
φορὰν τῶν χαρακτήρων τῶν, μεθ' ὅλον τὸ
σέβας, ὅπερ ἐνέπιεν αὐτῇ ἡ κόρη τοῦ προ-
έδρου Λεκεσνούς, πρώτου ἀρχόντος τῆς
Γαλλίας.

Πολλάκις δὲ ἡ Ροζαλία καθημένη ἐν
τῷ ἀείποτε δροσερῷ προδρόμῳ, ἐν ᾧ ὡς
ἐν αὐλῇ τινὶ μαῦρων συνεκεντροῦτο ὁσμὴ
μούχλας ἀηδοῦς, καὶ κρατοῦσα ἐν ταῖς
χερσὶ παρισινὸν κέντημα. ἤκουεν ἐπὶ μα-
κρὰς ὥρας, τὰς ἐξομολογήσεις τὰς περι-
έργους τῆς ἀντικρὺ αὐτῆς κυριολεκτικῶς
χωμένης ἐντὸς καθίσματος θείας Πορτάλ,
ἧτις ἀείποτε εἶχε τὰς χεῖρας κενὰς ἵνα ἐ-
λευθερώτερον δύναται νὰ χειρονομῇ· ὡμί-
λει δὲ περὶ τῶν χρονικῶν τῆς πόλεως τῶν,
ἱστορικός ὁλοκλήρους μετὰ τῶν τροφῶν της,
τοῦ ἀμαξηλάτου της, οὗτινος τὸν χαρα-
κτῆρα ἐξωγράφειν ὅτε μὲν ἀγαθόν, ὅτε
δὲ τερατώδη καὶ ἐν γένει διηγείτο διάφορα
γεγονότα, ὧν πλήρη εἰσὶ τὰ χρονικά τῆς
παγίως τῆς Πίστεως. Εὐτυχῶς ἡ Ρο-
ζαλία, ζῶσα παρὰ τῷ Νουμᾶ της, ἔλαβε
τὴν ἐξὶν τοῦ νὰ ἀκούῃ ἀταράχως τοιού-
τους φρενήρεις λόγους. Καὶ ἐνίοτε μόνον
κατόπιν μακρᾶς διηγήσεως ἐκράυγαζε·
«ὦ! θεία μου!...»

— Ἀληθῶς ἔχετε δίκαιον, μικρά μου.
Σὰς ἐνοχλῶ ἴσως ὀλίγον.

Ἀλλ' ἡ φαντασία ἡ θορυβώδης τῆς
θείας ἔπαυε πρὸς στιγμὴν δημιουργοῦσα
καὶ λέγουσα καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐπανεέλθῃ
μετὰ μείζονος παραγωγικότητος εἰς τὰ
κατὰ τὸ μοναδικόν της ταξείδιον εἰς Πα-
ρισίους καὶ τὰ θαυμάσια τῆς διαβάσεως
τοῦ Σομὸν ἐνθα εἶχε καταβῇ εἰς μικρὸν
ξενοδοχεῖον συχνάζόμενον ὑπὸ τῶν ἐμπό-
ρων πάντων τῆς χώρας ἐν ᾧ δὲν ἐλάμβαν-
ε τις ἀέρα εἰμὴ διὰ τοῦ ὑαλωτοῦ. Ση-
μειωτέον ὅτι ἐν ὅλαις ταῖς παρισιναῖς δι-
ηγήσεσιν αὐτῆς, ἡ διάβασις αὐτῇ ἀνεφαί-
νετο ὡς κέντρον αὐτῶν, ὡς σημεῖον περὶ
ὃ κατ' ἐξοχὴν διέτριβε.

Σημειωτέον δ' ὅτι ἐν τοῖς ἀλλοκότοις
τούτοις διηγήμασιν ἡ γαλλικὴ γλῶσσα
κυριολεκτικῶς διεσπαθίζετο, ἤκουέ τις λέ-
ξεις, φράσεις ὅλως ἰδιωτικᾶς, ξηρὰ ἀνθη-
πλακιδᾶς ρητορικῆς, μετὰ ἰδιωτισμῶν ἐ-
παρχιακῶν ἐστὶν ὅτε ὅλως δυσλήπτων. Ἐτι
δὲ χειρὸν αὐτῆς ὡμίλει ὁ ἀμαξηλάτης Μέ-
νικλος (Κυριακός). Ἐπειτα ἡ θεία Πορτάλ
εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τοὺς
ὑπηρετὰς νὰ φέρωσι πῖλους, πρᾶγμα ὅπερ
παρεῖχεν εἰς αὐτὴν μεγάλην τιμὴν· διότι
ἐν Ἀψ, τὸ πιλοφορεῖν θεωρεῖται διακριτι-
κὸν σημεῖον καὶ τρόπον τινὰ ἱερὰρχικόν,
καὶ ὑπεροχικόν ἐν τῇ πόλει δηλωτικόν.
Ἀλλ' ἀκριβῶς αἱ τοιαῦται ἰδέαι τῆς κυ-
ρίας Πορτάλ ἐγένοντο ἀφορμὴ σκηνῆς τι-
νος τρομερᾶς μετὰ τὴν αὐτῆς καὶ τοῦ Ρου-
μεστᾶν ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἐορτὴν τῶν
ἱπποδρομιῶν.

Ἦτο πρωΐα Παρασκευῆς κατὰ τὸ πρό-
γευμα· πρόγευμα τῆς Μεσημβρίας. Φαι-
δρὸν καὶ δροσερόν, ἀλλὰ πλήρες νηστισί-
μων φαγητῶν δοθὲν ἐν τῷ εὐρυτάτῳ ἐστι-
ατορίῳ, ὅπερ ἦν θολωτὸν καὶ ἡχηρὸν ὡς
ἐκ τούτου ἀντηχοῦν τοὺς γέλωτας τῶν συν-
δαιτητῶν ὡς μοναστηρίου τινὸς κοινοβι-
ακῇ τράπεζᾳ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης ἤχνιζον δύο
ὥραιαι μπριζόλαι προωρισμέναι διὰ τὸν
Νουμᾶν μόνον ἐκ τῶν τῆς οἰκογενείας κα-
ταλύοντα καὶ ἐν καιρῷ νηστειῶν καὶ γινό-
μενον σκάνδαλον εἰς τε τὴν γυναῖκα καὶ
τὴν γυναικαδέλφην αὐτοῦ πρὸς ἃς οὐδε-
μίαν ἐδίδε προσοχὴν ἐσθιούσας ἀντὶ στε-
ρεᾶς τροφῆς σῦκα καὶ χειμωνικά. Ἡ Ρο-
ζαλία εἶχε πλέον συνειθίσει, ἀλλ' ἡ Ὀρ-
τενσία δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸν
πειρασμὸν τῶν μπριζολῶν καὶ οἱ σιαλο-
γόνοι ἀδένες αὐτῆς ἠρεθίσθησαν, ἀλλὰ τί ἡ-
δύνατο νὰ πρᾶξῃ ἡ δυστυχὴς ἀπέναντι τῆς
θείας Πορτάλ, ἐν τούτοις ὡς καλοανατε-
θραμμένη κόρη ὑπέφερε χριστιανοπρεπῶς
τὸν πειρασμὸν τῆς κνίσσης, τρώγουσα ἀ-
νορέκτως τὰ εὐρισκόμενα νηστισίμα καὶ
περιάγουσα τὴν κεφαλὴν κωμικῶς καὶ προ-
σηλοῦσα τοὺς ρῶθονας πρὸς τὴν μπριζό-
λαρ τοῦ Ρουμεστᾶν ὑποφθιρίζουσα χαμη-
λῶς εἰς ἐπήκοον μόνης τῆς Ροζαλίας.

— Πῶς μοῦ 'κτύπησε 'στὴν μύτη!...
Καὶ ἔχω μίαν ὀρεξιν ἀπὸ τὴν ἱππασίαν!...

Καὶ λέγουσα ταῦτα παρετῆρει καὶ τὴν
ἀμαζόνα της

— Ἐ! ἀλήθεια, Νουμᾶ... Καὶ πότε
θὰ ἰδῶμεν τὸν Βαλμαζοῦρ;

— Ποῖον Βαλμαζοῦρ; ἀπεκρίθη ὁ Ρου-
μεστᾶν, ὅστις ἀφρημένος ὧν εἶχε λησμο-
νήσει τὸν τυμπανοκρούστην... Ἀ! ναι,
ἔχεις δίκαιον, τὸν Βαλμαζοῦρ... Καὶ τὸν
εἶχα λησμονήσει... τί τεχνίτης ἔ!

— Θεία Πορτάλ, νὰ ἡξέυρης ὅτι μετὰ
τὸ πρόγευμα θὰ ἀναχωρήσωμεν. Ἐτοί-
μασέ μας τὴν ἀμαξαν.

Οἱ ὄφρῳς τῆς θείας ἐπήρθησαν ἐπὶ τῶν
μεγάλων ὀφθαλμῶν αὐτῆς λαμπόντων ὡς
οἱ τῶν ἰαπωνικῶν εἰδῶλων.

— Τὴν ἀμαξαν... ὦ καυμένε! καὶ τί
θὰ τὴν κάμης;... τοῦλάχιστον νὰ ὠδή-
γεις τὰ κορίτσια εἰς τοῦ Βαλμαζοῦρ!...

Ὁ Νουμᾶς ἄμα ὡς ἤκουσε ταῦτα ἐγέ-
λασεν, ἀλλ' ἡ Ὀρτενσία ὑπερησπίζετο τὸν
Βαλμαζοῦρ μετὰ μεγάλης ζωηρότητος ὑ-
πενθυμίζουσα εἰς αὐτόν. πᾶν ὅ,τι αὐτὸς
εἶχε προηγουμένως εἶπει περὶ αὐτοῦ «εἶ-
ναι μέγας καλλιτέχνης».

— Μάλιστα, μάλιστα, ἔχετε δίκαιον...
πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ἀδελφοῦλά μου...

Ἡ θεία Πορτάλ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοή-
σῃ τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ ἀνεψιοῦ της·
ὅστις βουλευτής ὧν ἠντρείπετο νὰ ὑπάγῃ
νὰ ἰδῇ τοὺς χωρικοὺς, οἵτινες ἀπὸ πατρός
εἰς υἱὸν δὲν κάμουν ἄλλο ἢ νὰ παίζουσι
πλαγίαιλον κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν συγγω-
ριτῶν τῶν. Καὶ ἤρχισεν αὐτὴ ἀφ' ἑαυτῆς
νὰ παίζῃ φαντασιώδη πλαγίαιλον ποιοῦσα
χειρονομίας μουσικοῦ... Καὶ ἰδοῦσα ἐκεῖ
που ἰστάμενον τὸν ἀμαξηλάτην της Μένι-
κλον διέταξε νὰ ζεύξῃ τὴν ἀμαξαν διὰ
τὰς δύο ὥρας παρὰ τέταρτον μ. μ.

Ἡ Ὀρτενσία ἀπέβαλε τὴν πεσιέτα της
καὶ τρέξασα κατησπάσθη τὴν χονδρὴν γυ-
ναῖκα ἐπὶ τῶν δύο παρειῶν, γελῶσα καὶ ἐκ
τῆς χαρᾶς πηδῶσα «γλήγορα, Ροζαλία!...»

Ἡ θεία Πορτάλ ἐκύτταξε τὴν ἀνε-
ψιάν της.

— Ἀλλὰ, Ροζαλία, ἐννοῶ νὰ μὴ ἀρ-
χίσῃτε καὶ γυρίζετε τοὺς δρόμους μετὰ αὐτὰ
τὰ παιδιὰ.

— Ὅχι, ὄχι, θεία μου... μένω πλη-
σίον σας· ἀπεκρίθη ἡ νέα γυνὴ ὑπομειδιῶ-
σα. Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν δ' ὥραν ὁ Μένι-
κλος εἶχεν ἐτοίμασει τὴν ἀμαξαν, ἀλλὰ
τὸν διέταξαν νὰ μεταβῇ καὶ περιμένῃ αὐ-
τοὺς ἐν τῇ πλατεῇ τοῦ Σταδίου, ὁ δὲ
Ρουμεστᾶν ἀνεχώρησε πεζῇ μετὰ τῆς γυ-
ναικαδέλφης του, οὔσης περιέργου καὶ ὑ-
περηφάνου, διότι εἶδε τὴν Ἀψ, καὶ ἐρει-
δομένης ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ μεγάλου
ἀνδρός, ὅστις εἰδείκνυν αὐτῇ τὴν πόλιν
ἐν ᾗ ἐγεννήθη καὶ τὰ ἔχνη τῶν ὁδῶν ἅπερ
διῆλθε κατὰ τὴν βρεφικὴν καὶ νεανικὴν
αὐτῆς ἡλικίαν.

Ἦν ὥρα τοῦ μετὰ τὸ γεῦμα ὕπνου. Ἡ
πόλις ἐκοιμᾶτο, ἤρημος καὶ σιγαλή, λι-
κνιζομένη ὑπὸ τοῦ βορειοδυτικοῦ ἀνέμου
τοῦ δροσίζοντος ὀλίγον τὸ καυστικὸν θέρους
τῆς Προβηγγίας, καθιστῶντος ὁμῶς καὶ
τὴν βᾶδισιν δύσκολον. Ἐν τούτοις ἡ Ὀρ-
τενσία ἐπιλαβομένη διὰ τῶν δύο χειρῶν τοῦ
βραχίονος τοῦ συνοδεύοντος αὐτὴν ἐβαδι-
ζε νεύουσα πρὸς τὰ κάτω ἐν τούτοις εὐτυ-
χῆς. Ὁ Ρουμεστᾶν ἠθέλησε νὰ ἀναβῶσιν
εἰς τὴν ἀμαξαν, ἀλλ' ἡ Ὀρτενσία νύχα-
ριστεῖτο ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὸν περίπατον λέ-
γουσα·

«Τί διάφορα συστήματα ποῦ ἔχομεν!...
Ἡ Ροζαλία ἀποτροπιάζεται τὸν ἀνεμον,
λέγουσα ὅτι τῆς ἀφαιρεῖ τὰς ιδέας, τὴν
ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ σκέπτηται. Ἐγὼ ἐξ
ἐναντίας τέρπομαι εἰς τὸν ἀνεμον, ὅστις
μὲ φαιδρύνει καὶ μὲ μεθύσκει.

— Καί ἐγὼ τὰ ἴδια... ἀνέκραζεν ὁ Νουμᾶς ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὕγρους καὶ κρατῶν τὸν πῖλον, ὃν ὁ ἄνεμος παρέσυρε. Καὶ στρέφων τὸν λόγον αἰφνιδίως.

« Ἴδου ἡ ὁδός... ἐνταῦθα ἐγεννήθη... »

Ὁ ἄνεμος βαθμηδὸν ἐκόπαζεν· εὐρίσκοντο ἐν τινὶ ὁδῷ εὐρείᾳ ἐστρωμένῃ διὰ αὐχμηρῶν σκίρων, ἄνευ πεζοδρομίων, ἐνθα μικροὶ οἰκίσκος σκοτεινὸς καὶ φαιόχρους μεταξὺ τοῦ Μοναστηρίου τῶν Οὐρσολίνων ἐσκιασμένου ὑπὸ πελωρίων πλατάνων καὶ ποταμοῦ ξενῶνος ἀνήκοντος, ὡς φαίνεται, εἰς πλούσιόν τινα κύριον φέροντος τὴν ἐπιγραφὴν « Ξενῶν τοῦ Ροσμάρι ». Ἀντικρὺ ἦν παλαιάτατόν τι μνημεῖον, φέρον κίονας, ἀγάλματα καὶ ρωμαϊκοὺς χαρακτῆρας ἐπιγραφάς, καλούμενον δὲ « Ἀκαδημία ». Ἐνταῦθα ὁ ἐνδοξος ρήτωρ εἶδε τὸ φῶς τῆς 15 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1832.

Ὁ Ρουμεστὰν ἠσθάνθη ἑαυτὸν συγκινημένον ὅπως συνέβαινε αὐτῷ ὁσάκις ἡ ζωὴ του ἔθετεν αὐτὸν ἀπέναντι τῆς προσωπικότητός του. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, σχεδὸν τριάκοντα, δὲν εἶχεν ἴδει τὸν οἶκον ἐνθα ἐγεννήθη καὶ ἔπρεπε ἐπὶ τέλους ἡ φαντασία τῆς μικρᾶς κόρης νά... Ἐξεπλήσσετο δὲ διὰ τὸ ἀμετάβλητον τῶν πραγμάτων. Διέκρινεν ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς οἰκίας τῶν τὰ ἔχνη σημείων τινός, ὅπερ ἐποίησε διὰ τῆς παιδικῆς του χειρὸς καὶ ἐδείκνυεν εἰς τὴν Ὁρτενσίαν τὸ στενὸν παράθυρον ἐνθεν ἡ μήτηρ τοῦ Ρουμεστὰν τοῦ ἔκαμνε σήματα ὅταν ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀδελφῶν: « Ἐλα γλήγορα, διότι ὁ πατέρας εἶναι ἐπάνω ». διότι ὁ πατήρ των δὲν ἠγάπα νὰ περιμένῃ.

« Πῶς, Νουμᾶ, εἶναι ἀληθές... ἀνετράφης παρὰ τοῖς Ἀδελφοῖς :

— Μάλιστα, ἀδελφοῦλά μου, μέχρι τῶν δώδεκα ἐτῶν... ὅτε ἡ θεία Πορτάλ με ἔβαλεν εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Κοιμήσεως, ἥτις ἦτο τὸ καλλίτερον Λύκειον τῆς πόλεώς μας. Καὶ διηγεῖτο εἰς αὐτὴν τοὺς παιδικοὺς χρόνους, οὓς διῆλθεν ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ, ὡς καὶ τὸν τρόπον τῶν σπουδῶν καὶ τῶν τιμωριῶν, ὡς ἐπέβαλλον οἱ καθηγηταὶ τοῖς ἀτάκτοις τῶν μαθητῶν.

« Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι φρικαλέον... Καὶ σεῖς ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖτε νὰ ὑπερασπίζεσθε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους !... καὶ ὁμιλεῖτε δι' αὐτοὺς ἐν τῇ Βουλῇ !

— Αἱ! τέκνον μου, αὐτὸ καλεῖται πολιτικὴ... εἶπεν ὁ Ρουμεστὰν ἀταράχως.

Καὶ οὕτως ἐν ὁμιλοῦντες διέτρεχον δαίδαλον ὁδῶν σκοτεινῶν, ἀνατολικῶν, ἐν αἷς γραφαῖς τινες ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν πεζουλίων τῶν θυρῶν των. καὶ ἄλλων ὀλιγώτερον μὲν τούτων, ἀλλὰ φερουσῶν διάφορα ὀνόματα καὶ τίτλους καταστημάτων, οἷον, *τοσχοποιεῖα*, *καλλιστοποιεῖα* κτλ. καὶ ἐφθασαν τέλος εἰς τὴν καλούμενην ἐν ᾧ μικρὰν πλατεῖαν, ἣν ἐκόσμει ἄτελές τι μνημεῖον κείμενον εἰς τὸ μέσον αὐτῆς. Ἡ Ὁρτενσία θέλουσα νὰ μάθῃ διατί ἔμεινε οὕτως ἡμιτελὲς ἠρώτησε τὸν Ρουμεστὰν, ὅστις

εἶπεν ὑπομειδῶν « οὔτι αὐτὸ περιέχει ὁλοκληρὸν ἱστορίαν » καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα.

Ὁ δῆμος τῆς Ἀφ' ἐψήφισε νὰ ἀνεγείρωσιν αὐτῷ ἀνδριάντα, ἀλλ' οἱ φιλελεύθεροι τῆς Πρωτοβυλακῆς θεωρήσαντες τὴν ἀποθέωσιν ταύτην ζῶντος ἀνδρός ὡς ὕβριν, κατῳρώθησαν νὰ μὴ ἀχθῇ εἰς πέρας τὸ ἔργον. Τὸ ἄγαλμα ἦν ἑτοιμον καὶ ἴσως περιέμενον τὸν θάνατόν του διὰ νὰ τὸ ιδρύσωσι...

« Πόσον εἶναι λυπηρόν ! » ἔλεγεν ἡ Ὁρτενσία.

Ὅπισθεν τοῦ μνημείου ἴστατο περιμένουσα ἡ ἄμαξα προφυλαττομένη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀνέμου. Ἐξῆς πνισαν τὸν ἐπὶ τῆς ἔδρας του κοιμώμενον Μένικλον. Ἀλλὰ πρὶν ἐπιβῶσιν ὁ Ρουμεστὰν εἶδε μακρόθεν εἰς τὴν γυναικαδέλφην του ἐν ἀρχαίῳ ξενοδοχείῳ ὁ μικρὸς Ἄγιος Ἰωάννης.

— Βλέπεις αὐτὸ ἐκεῖ κάτω, ἀδελφοῦλά μου, εἶπε μετὰ συγκινήσεως;... Ἐκεῖθεν τὸ πρῶτον ἀνεχώρησα διὰ Παρισίους πρὸ εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους· τότε ἀκόμη ὁ σιδηροδρόμος δὲν ἐλειτούργει καὶ ἐπηγάναμεν μὲ λεωφορεῖον... Ὅτε τὸ πρῶτον ἐφθασα εἰς Παρισίους, τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἦτο ἐσπέρα ἤδη... Καὶ ὁμίλει ταχέως καὶ ἀτάκτως.

« ... Ἦτο ἡ 10ῃ ὥρα μ. μ. ἐν μηνὶ Νοεμβρίῳ... ἦτο λαμπρὰ σελήνη... ὁ ὁδηγός μας ὠνομάζετο Φούκ, ἓνας ἄνθρωπος !... καὶ ἐνθυμοῦμαι συνωμίλουν μετὰ τοῦ Βομπάρ... τὸν γνωρίζεις καλῶς... ὅστις με ἐνεθάρρυνε καὶ με συνεβούλευε καθὸ ἀνώτερός μου... Ὅλος μου ὁ φόβος ἦτο μὴ γείνω γελοῖος... μετὰ τὸ μεγάλο ἐπανωφόρι, τὸ ὅποιον μοὶ ἔκαμεν ἡ θεία Πορτάλ... εἰ νεότης καὶ ὁμῆς, πᾶσις χάθηκες. »

Ἡ Ὁρτενσία, ἥτις ἐφοβεῖτο μὴ τυχὸν δὲν ἐξέλθῃ ποτὲ τῆς πολέως, ἐν ἣ ὁ μέγας ἀνὴρ εὗρισκεν ἐν παντὶ βήματί του καὶ μίαν εὐγλωττον βραδυπορείαν, ὤθει αὐτὸν πρὸς τὴν ἄμαξαν.

— Ἄς ἐμβῶμεν εἰς τὴν ἄμαξαν, Νουμᾶ... καὶ ὁμιλοῦμεν ἐπίσης τὰ τῆς πατρίδος σου...

V

Ο ΒΑΛΜΑΖΟΥΡ

Ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀφ' μέχρι τοῦ ὄρου Κορδοῦ φθάνει τις ἐντὸς δύο ὥρων καὶ μάλιστα ὅταν ἔχῃ τὸν ἄνεμον ὀπισθεν. Ἡ ἄμαξα ἐξευγμένη δύο γέροντας ἵππους καὶ βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὅστις κυριολεκτικῶς ἀνύψου αὐτὴν εἰς τὸν ἀέρα, ἐφθασεν ἐγκαίρως. Ἐκεῖ εὗρον τὸν μουσικὸν ὅλως ἑτοιμον διὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ του ἐξυπνοτέρα ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ρουμεστὰν νὰ τοῖς ὑπογράψῃ συμβόλαιον. Ὅπερ ἐπραξάν, διότι ὁ Βαλμαζοῦρ ἦτο λίαν ἀναγκαῖος εἰς τὸν οἶκόν του, καθότι ἠδύνατο νὰ καλλιεργῇ τὰ κτήματά των. Τί θὰ ἔκαμαν ἐὰν ἀνεχώρει, διότι ὁ πατήρ των ἦτο πλέον ἀδύνατος, καθὸ γέρων.

— Ἐ! καλῶς, εἶπε τότε ὁ Ρουμεστὰν, ἔλθετε εἰς Παρισίους μόνος σας.

— Καὶ τὸ σπῆτι ;

— Ἐνοικιάσατέ το... πωλήσατέ το· κατόπιν ἅμα ἐπιστρέψετε ἀγοράζετε νέον καὶ καλλίτερον.

Παρεδέχθη τὴν πρότασιν αὐτοῦ πεισθεὶς δι' ἐνὸς βλέμματος τῆς Ὁρτενσίας καὶ εἶπε: « Δὲν ἀρνούμαι ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀνώτερον πάντων εἶναι τὰ χρήματα... Εἰσθε εὐτυχεῖς, ὡς εἰσθε... »

Ἡ Ὁδιδέρτη τὸν διέκοψε ζωηρῶς: « Ναι, εὐτυχεῖς... Ἡ ὑπαρξὶς εἶναι πολὺ ἐλεεινὴ, πηγαίνεται! δὲν εἶναι οἱ καιροὶ ὅπως πρῶτα », καὶ ὁμίλει περὶ τῶν παρελθουσῶν εὐφοριῶν καὶ εὐτυχιῶν τοῦ τόπου των, αἵτινες δυστυχῶς ἐξέλιπον ἤδη καὶ οἱ πάντες εὐρίσκονται ἐν διηνεκεί ἐνδείχ. Ἐν τούτοις παρεκάλεσε τὸν Βαλμαζοῦρ νὰ παίξῃ κανένα σκοπὸν μουσικὸν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ὥραιαν δεσποινίδα.

Ὁ Βαλμαζοῦρ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν λαβὼν τὸ ὄργανόν του ἤρχισε νὰ παίξῃ παλαιὸν τινα σκοπὸν. Ὁ Ρουμεστὰν κατενθουσιάσθη. Οἱ δὲ μουσικοὶ ἤχοι τοῦ Βαλμαζοῦρ ἀντήχουν εἰς τὴν σιγαλὴν καὶ φαιδρὰν φύσιν τοῦ χωρίου. Ἦδη ὁ ἄνεμος ἐκόπασε καὶ ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δυσιν τοῦ χύνων πορφυρᾶς καὶ ὥραιας τὰς τελευταίας ἀκτίνάς του ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

(ἔπεται συνέχεια)

EIKONES

Ἄννα Ζουδίκ

Κατέρχεται εἰς Ἀθήνας ὅπως δώσῃ σειράν ἐλαφρῶν μελοδραματικῶν παραστάσεων ἡ Ζουδίκ, διακεκριμένη αἰοδὸς τοῦ ἐν Παρισίοις θεάτρου τῆς Ποικιλίας. Πρὸ δεκαετίας ἡ Ζουδίκ σινεκεῖν ἐν Παρισίοις τὰ πλῆθη, ἦτο δὲ ἐξάμιλλος καὶ ἴσως ἀνωτέρα τῆς περιδοῦτου Θεοῦς κατὰ τὸ κάλλος, τοὺς ὥραίους τρόπους καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς. Ἄγει ἤδη ἡλικίαν ἐτῶν 40 καὶ ταύτης ἕνεκα ἴσως ἐμειώθησαν παρ' αὐτῇ τὰ τόσα πλεονεκτήματά της. Φέρει δὲ μεθ' ἑαυτῆς ἐκλεκτὸν θίασον ἐκ τῶν γνωστῶν θεάτρων τῶν Παρισίων. Τὸ δραματολόγιον δὲ τοῦ θιάσου τῆς Ζουδίκ ἀποτελεῖται ἐξ 23 μελοδραμάτων.

Sandré - Paccard

Γεννηθεῖσα ἐν Παρισίοις τῷ 1865, κατόπιν ἀρίστης σπουδῆς ἐλαβε τὸ πτυχίον παιδαγωγοῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ὠδεῖον, ἐν ᾧ διαμείνασα δύο ὁλόκαπρα ἔειπεν ἐν ταῖς τάξεσι τῶν διαπρεπῶν καθηγητῶν κ. κ. Masset καὶ Obin, συνηγωνίσθη καὶ ἔτυχεν ἰδιαίτερων ἐπαίνων ἐκ μέρους τῶν διδασκάλων αὐτῆς.

Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν της ἐκ τοῦ Ὠδείου, ὁ κ. Gautin, διευθυντὴς τοῦ θεάτρου Bouffes ἐν Παρισίοις συνῆψε συμβόλαιον μετ' αὐτῆς. Ἀνῆλθε διὰ πρῶτην φορὰν τὴν σκηνὴν τοῦ εἰρημένου θεάτρου κατ' Αὐγουστον τοῦ 1884 καὶ ἐπαιξε